

Burján Kinga

Zártlemez

„(...)bármiért is jöttem, mondta,
abból már semmi sincsen itt”

Krusovszky Dénes

Épp meg kell várnom, hogy a kapuk időben nyíljanak,
Te mondtad, hogy csak a nyúlszívűek maradnak,
a báránylelkűek toporognak,
a te véred átiramlik a legsűrűbb köveken,
kedvére rendezi át az anyagszerkezeteket,
képes megállítani a romlást, két hegyvonulat között
bevégezni az időtlent.

Egy olyan reggelen, amikor senki nem ébreszt fel
újraálmodom az irányt, a vérdermesztően magas
hegyek mögött sugárzó lagúnákat,
az alig megközelíthető partok vonalát.
Majd kihunyt vulkánok lábánál gyűjtögetünk
lávamintát, hogy mindig tudjuk épp honnan és hová.
Magunkkal viszünk innen mindent, meglátod.

Gyerekkorom óta gyakoroltatod, menni fog,
mert a te véred higany, mindent kítaszít magából,
nem tűri a gyengéket, a megalkuvókat.
Csendben titkos járatokat talál, kifürkészi a pontos irányt,
sosem hagy veled menni.
Épp meg kell várnom, hogy a lemezek időben elmozduljanak,
szegélyeik kegyetlenül súrolják egymást,
hogy hegyek képződjenek, és lábuknál óriás óceáni árkok.
Addig csupán a képzeletem lehet az, ami magukkal ellentétes
irányba forgatja a hegyeket, majd mindent eláraszt vízzel,
elhiteteti, otthon vagyok.
Sóbogarak lépteit hallgatom a dobhártyámban,
valami vágyott mélységért kutatnak, egyre bennebb.

Mert a mélység befogadható, erre is te tanítottál, mint,
ahogyan a víz közeli zajokra, amikor még méhedben
lankás korallzátonyok dédelgettek, és a mélyvízi bűvárok jöttek,
lámpáikkal jeleztek a soha nem látott sötétségből,
hogy készülődik valami idegen, aztán tengerelőntés és
– visszahúzóadás, hirtelen tűzfalak mögé képzelt partok.

Akkor szerettem volna, ha időben szólsz,
itt minden térkép hibás.
Nekünk egy olyan rejtett partvidéket kell megtalálnunk,
ahol régen már jártunk, csak valami felsőbbrendű erő
elfeledtette velünk az irányt, a kapuk
pedig isten tudja mikor nyílnak bennem.

nyolcadik kontinens

a kutak egymáshoz viszonyított távolsága
ismeretlen
egy éles késsel pengével kell a fóliáról
edénybe terelni a cseppeket majd
osztozni
ezek nem jelzések csak lángoló gáztornyok
sosem volt még ennyire ragyogó a veszteség
a bomló felszínen száraz krátereket
sejtett medreket szült belém
majd zajokat dobált le a mélybe később
mint felhőhasadás az érett vörös cafatok
úgy távoztak az üregekből

mert el kell fogadni a vér szagát
azoknak akik voltak annyira bátrak
hogyan az életet válasszák
előbb-utóbb
el kell fogadni a test sebezhetőségét
a bomlás látványát
ahogy minden visszarendeződik
és meg kell barátkozni minden démonnal
hogyan nem fekszünk egyedül
rituális pózokban virágágyon
végső és örök nyugalomban

lengő palacktutajra helyeznek
sirályokkal pihenjük át a hosszú utazást
majd egy isteni pillanatban egy
hirtelen körkörös áramlási rendszerben
szárazföld vízjoga egyikünk
látod minden hiába gondolok rád
hiába szültél belém elsivatagosodott partokat
hiába nem találhattam meg a patakok gyökerét
most láthatom a nagy Csendes-óceánt
ahogy millió madár ring és táplálkozik
a pusztulás tágas Polietilén szigetén

lerongyolt léleköltönyében egy üzletember
tessék mondani Indiában hány
légkondicionálót adtak ma el
kérdézi számítón